

RÖDMIX

Utsalgspris kr. 1,50 (Veiledende og godkjent)

Opplaget er «fenmenalt»

Nr.: Selvfølgelig — Årgang: Gammel.

Prostitusjonen - noe for staten?

Generelle betraktninger

I den senere tid har myndighetene og de anstendige spisborgere følt seg ille berørt av den stadig økende gatetrafikken i hovedstaden vår. Politiet har hatt mye bråk med gatepikene, som stadig blir frekkere og trær mer og mer fram i lyset. Men går det an å bekjempe og utrydde prostitusjonen? De som måtte sveve i den blåsyde villfarelse at prostitusjonen kan avskaffes ved hjelp av politivedtaker og harde straffer, bør snarest mulig revidere sin oppfatning ved å tenke grundig gjennom problemet.

For factum er at dette verdens eldste yrke vil så lenge tilhøre og utøvere så lenge vi mennesker klarer å holde oss i live, for som herrer over, men nå som oppslavner våre vår smarte, oppslavne hjerne og vår fullkomne, dødbringende teknikk.

England, gentleman-staten med konvensjoner og utsekt fintfølelse, som til alle tider har vært kjempet prostitusjonen og stempelt den som en skamplatt på et velordnet og anstendig samfunn, måtte ganske nylig gå til det drastiske skritt å forby den stadig økende gatetrafikken. Vi måtte de oversvinnete, falske kvinner forsvinne fra gatebildet, men de fant snart på andre metoder for å komme i kontakt med kunder, for de var så men ikke rødløse. I småannonser, som Londonavisene i dag er fulle av tilbød de undervisning i dans, rom til leie for en natt og lignende. De utga til og med en adressebok, og menestaten for dydtig-ber og fair play sto etter makteløse overfor problemet.

Dette burde overbevise om at prostitusjonen ikke lar seg utrydde, men hvorfor prøve å forby den all den tid det er et behov for slikt kropslag selv i samvittighetsfulle moralister har så lett for å se bare på selve oddet og så derfor lettvinnt hoppet over selve årsaken til at prostitusjon er og blir en aktualitet, selv om samfunnets normer stadig forandres og tillempes dagens situasjon. I dag er det en liketil affære å få tak i en partner, men likevel klarer man det ikke så lett hvis man bare har en eller to kvelder å gjøre det i. En sjønne som kommer i land etter tjuv—rettid dem på havet er ikke oppsatt på å finne en snill og dydig pige som kan sitte og holde i hånda under en kinoforestilling.

Naturlig nok stiller han større krav enn en besteborgers barn kan gå med på og for han har det ingenting å si om han ikke er den første, den banebrytende. Han kan like gjerne være nr. 500. For ham er det bare om å gjøre at han for en stakkast stund glemmer det ensformige livet ombord i et enærretet mannsamfunn. Eller tenk på den enomme studenten som ikke har tid til å hindre seg på noen måte. Hvorfor ikke la han få sjansen til en natt uten noe slags ansvar utenom det han har overfor seg selv?

Vi burde også prøve å forstå dem som står på et gatehjørne og byr seg selv til en fast takt. Hvorfor står de der og nedverdiger seg selv og bringer skam over vårt ellers så opprytete idealsamfunn? Det har vi kanskje ikke tenkt over. Er grunnen penger? Sikker er penger grunnen akkurat nå, men hva var den første årsaken til at de gikk for å selge sine «varer»? En dråge heim med drunkte foreldre og blålige venner har ført dem ut i fordervelsen, eller også er de landens uskyldighet som er grunnen som til byen for å oppleve det store Eventyret. De fikk nok også oppleve et eventyr — om

enn noe forskjellig fra det de hadde ventet. For dem ble det ulykkelige omstendigheter, og skamfølelsen holdt dem fra å reise heim. Så bar det raskt nedover, og de trengte penger. Ute på gata fantes det mannfolk som var villige til å legge igjen noen tiere på nattbordet for de gikk. Men verst var det nok de første gangene . . .

«Er den gifte kvinne noe bedre enn oss?» spør de prostituerte, som forlanger kontanter for sin gunst. Etter hennes mening er en hustru likeså prostituert som henne. Forskjellen er bare at den andre, mer ærbare kvinne forlanger naturalia i form av ekvivalent, tre-roms leilighet og avbetalingsordning på bil, TV og kjøleskap. Ektemannen gitt en viss kronverdi plus verdien av leiligheten, pelsen og støvsugerne skulle kunne regnes om i kontanter, og da står den gifte kvinne i akkurat samme stilling som henne på gatehjørnet (ifølge den prostituerte). Men en slik oppfatning må forbeholdes bare henne. Andre, med sans for dyper verdier i livet, vil innse at det er en tvært igjennom uholdbar påstand, og skulle De ikke komme på det sånn uten videre, da De på påstanden innsettes til ettertanke. Da vil De sikkert møde som forskjellen.

— Fortsett side 11 —

«Tvillingene» BØR forenes.

Det mest aktuelle i Altaforordet for tiden er uten tvil Scheikomiteens forslag om å slå Alta og Talvik sammen til en kommune. Som alle vet, vil dette bli en kollovidelig stor kommune, og resultatet av en slik sammenslåing er heller vanskelig å forutsi. At det må bli strid om et slikt spørsmål er også lett å skjønne. En mener ditt, mens en annen holder på ditt, og så er spetaklet i gang. Russen har prøvd å lodde stemningen, og vi har funnet at siden både Alta og Talvikvæinger vil holde på forholdene som de er, så er majoriteten mot sammenslåing.

Men vi reduss, vi e' noe nokka for oss sjøl. Vi er helt enige med Scheikomiteens hvs herri i at sammenslåing av de to nabokommunene vil være særdeles fordelaktig. Grunnen til at vi har en slik innstilling, kommer vel først og fremst av at vi har vent oss til å være enige med autoritetene. Det lønner seg alltid! Det har man lært til fulle når man har gått en 5-6 år på F.O.G. Læreren har alltid rett. Husk det! (Selv om det tilfelldigvis skulle stå noe annet i boka.) Det der andre skal vi jo forlate valplassen så snart vi har fått høre de strykenne ekksamenresultatene. Det vil si at vi er likegyldige, men likevel vil

kontakte bestyrerinnen for vi ville gå til et så drastisk skritt. Det var jo mulig at hun kunne komme med en annen versjon enn den pikene ga, og da ville vi få kastet et bedre lys over saka. (Skulle De være i tvil om dette er sant eller ikke, så kan vi forsiere Dem at dette er noe av det sanneste som «Rød Mix» har å på by på.)

Torsdag 13. april ringte vi til fru Frostmann Tangen, fortalte henne at vi var ganske velinformerte, og vi stilte henne følgende spørsmål: «Hvordan kan De motivere de forholdsregler og innskrenkninger som er foretatt ved skolen i den senere tid?»

Svaret gikk nok nok som lyn fra klar himmel, for hun hadde det svært trevligt og ha oss ringe neste dag i kontordita. Selvfølgelig tok vi en telefon dagen etter

— Fortsett side 11 —

le det være moro å stelle i stand litt bråk før vi dro, — så vi hadde noe fornøyelig å lese om i avisene i de kommende tid.

Den tredje grunnen er nok likevel den viktigste. Vi er nemlig overbevist om at kommunene ville ha store fordeler av «å bli ett», som det så smukt heter. Dere som ikke tror det samme, her her — og bli overbevist.

Både Alta og Talvik er bra distrikter hver for seg, men — som alle vet — er økonomien heller skarp, og mangler er det nok av. Derfor er det så oppkvikkende å tenke på alle de nye fordelene folk får nytte godt av ved en eventuell sammenslåing. Både av penger, kraft og andre betydningsfulle midler. Tenk bare på alle de tingene Talvik har, og som Altaevæingerne vil få glede av. Det første man erindrer i denne sammenheng er selvsagt anlegget på Sørøya. Etter hva vi har hørt, skal det være ganske innbringende, hvilket ikke ville være av veien for Altas slunkne kasse. Dertil kommer det beløpet som funksjonærene betaler i kommuneskatt; slett ikke av veien! Nok en viktig ting som må tas med i betraktningen, er at Alta tall på arbeidsløse vil syke siden anlegget stadig trenger flere og flere arbeidere. Resultatet blir positivt, og for overskuddet kunne fellekommunen sette i verk mange nyttige tiltak, til og med bygge en oppbeholds og annen brukes litt etter enn hvert 5. år.

Talvik har i den senere tid fått bygd et stort og trivelig hjem for senile på Jannes. Russen har, etter mange og nøyaktige målinger, funnet ut at Talvik umulig kan nyte ut tilstrekkelig bidrag alene. Ved sammenslåing av kommunene ville man oppnå tving. For det første ville Altaevæingerne slipp å gå til en slik kapitalutgift som det vil si å bygge et liknende hus. Dessuten ville Alma Halse få en stor avlastning, og sist — men ikke minst — ville plassen på Jannes bli utnyttet på en tilfredsstillende måte.

Vi har funnet nok en meget god grunn til at i alle fall Altaevæingerne er for sammenslåing. Det forlosende ord er: samfunnsbuds. Midt i Talvik har Altafolk som dro forbi (på tur til Tromsø), kunnet beskuke et nydelig og svært praktisk samfunnsbuds som

— Fortsett side 11 —

Oppsiktsvekkende tilstander ved Finnmark Fylkes Husmorskole i Alta.

Bestyrerinna nekter å uttale seg

Vi skal si det rett ut med en masse gang: Forholdene ved Husmorskolen i Alta er alt annet enn ideelle og upåkallige! Elevene er misformyede med systemet, og mange av dem vantrives på skolen. De har en følelse av å bli behandlet urettferdig, og når elever får den innstillingen, kan man gjerne begynne å lure på om ikke de har grunn til å være misformyede. . .

Like etter jul begynte et nytt skul på Husmorskolen. Elevene nå der som andre steder følger et reglement, og folgelig fikk de utlovert et eksamen. Men det var ikke nok med det, for de fikk også utlovert et tilleggsreglement som skulle gjelde nett-opp om. Dette gjorde at de ganske snart begynte å kjenne

seg innestengt mellom en masse «det-får-du-ikke-lov-til-å-gjøre»-bestemmelser. Vi skal senere komme inn på noen av disse bestemmelsene.

Men litt etter litt begynte nyhetene om disse tilleggsreglementene å sive ut blant dem som hadde kontakt med pikene på skolen. Redrussen varert selvsagt sensasjon og satte derfor alt inn for å få helt pålitelige opplysninger om de stadig forverrende forhold ved denne Husmorskolen. Selv om ikke pikene var så villige til å legge ut om det som stadig skjedd på Kobberstad, fikk vi da ettervert spumpest dem for opplysninger. For rettferdighetens skyld sket vi å publisere alt vi hadde fått grue på, men vi bestemte oss for å

Hvem er best?

Russen har i årenes løp fått erfart at det skorter på litt av hver innførf Alta kommunen. Men noe har kommunen til gjengjeld mer enn nok av; nemlig ulike sekter. Det vrirler av dem. Her finnes pinsevenner, læstadianske, adventister, Jehovas Vitner, katolikker, medlemmer av den fri kirke, de fri venner og gud vet hva i skjønn forening; og alle påstår de at de har funnet den rette himmel (se være dem for det).

Læstadianske hevder at de er de eneste rettroende; pinsevenner på sin side er hellig overbevist om at de alene kommer til himmelen, (tvisst av hvilken grunn) og alle rakker de ned på hverandre og skjeller ut så godt de formår («det er da bare vi som er rettroende») — og de fryder seg ved tanken på at kun de vil havne på den rette side av «Floden».

Men en ting synes de å ha til felles: det gjelder å be så høyt som mulig og så lenge som mulig, og på mestene de holder oppstår det ikke så rent skjelden et røre som kan sammenlignes med måsens skrik over et seilflak en sommerdag.

Men på noen av russen så (uheldigte at de havnet på et slikt lokale, om det var Philadelphia eller en annen herligbetens by var vi ikke så heldig) er det bare skulle gå litt så hørt mest bråk, og det gjorde vi. Vi gikk etter lyden, men trodde først at vi var kommet i et hushus, men etter nærmere undersøkelser viste det seg (til vår store letelse) at det var det såkalte forsamlingshuset vi var kommet til.

Her må man si det gikk for seg. Etterst vi hadde kommet oss utav den første forskrekkelige fikk vi da bema med oss, gikk bort og fant oss sitteplasser. En taler sto og vitnet med høy rost,

men til tross for at han brukte sine lungers fulle kraft var det umulig å fatte hva han sa, for de andre kaklet vitt og slags akkompagnement, og gang på gang ble han avbrutt av noe som vi fant ut måtte være bifallsrop. En av russen som ikke hadde sunnet seg helt, trodde vi var kommet på et kommunistmøte og ville gå igjen. Men han kom seg ikke helt opp av stolen engang, for en misveldig, vitt gultulerende dame tok seg av ham i den senaikt å føre ham inn på den smale og riktige vei.

Plutselig reiste en av menighetens medlemmer seg og stråket armene i været, og vi kunne høre ham ramse opp en masse på et språk vi aldri hadde hørt før. (Og vi skulle da være språkkyndige) Kollegene hans tidde nå helt stille. De satt bare det og stirret fram for seg med et benført uttrykk i øynene. Men da han var ferdig, brøt stormen los, alle omfavnet hverandre og ropte «Halleluja!»

Vi har høstet liknende erfaringer når det gjelder de andre sektene, og selv om vi ikke på noen måte er fritenkere, synes vi allikevel at det kan bli litt av det gode. Ent er at de forlater statskirken, men den usømmelige rakkingen de farer med bør det absolutt bli slutt med. Den kan ikke på noen måte være til noe nytte for det folk som ikke skal demme, og hvis noen går rundt og opphøyer seg selv samtidig som de forredner andre og trækker dem ned i skitten, er det på forhånd å svare nei. Derfor har vi ingen tro på sekter, uansett hvor nidkjære de er i sine bønner og besvergelse. Det heter jo at det beste vinner, men i slike tilfeller må det være ubryr vanskelig å avgjøre hvem som kvalifiserer seg for laurbærkransen. Det mest sannsynlige er at alle sekter må banke forgivevise på.

TRELAST
JERNVARER
KOLONIAL
BYGNINGSARTIKLER
MØBLER
KORTEVARER
KJØKKENUTSTYR
MANUFAKTUR
FISKEUTSTYR

OLE
STYNGEN

Kvinnelige PRESTER i Norge?

Med all den ansvarsbevissthet overfor alle spørsmål, store og ikke minst de små, som er særkjenne for vår avis, kan vi ikke la spørsmålet om kvinnelige prester ligge ubert. Vi har en følelse av at vesentlige sider ved saken ikke er blitt tilstrekkelig berørt. Dessuten har ikke spørsmålet vært behandlet med den serfrykt som det etter vår mening fortjener. Derfor følger vi å å ikke om mulig, forvirringstyngere ved å la alle fordommer fullt ut komme til sin rett. Siden avisa vår er et organ for både mannlige og kvinnelige akademikere ser vi det som en plikt å hevde begge gruppers rett til alle kjøttrigter. Vår kvinnelige klassekammerater hevder med styrke og kraft likestillingsprinsippet er naturlig for. Vi mener, derimot, er litt rødtte for å miste den posisjon vi har hatt i tuse år av år og vil nodig allse kvinnene til overalt. Vi synes imidlertid at det er en krevende av solekriterier og kompliserte tigheter hvis kvinner ikke får lov å bli prester. Arbeidet med å få kvinnene innsett i prestebeter må gå på sine om side med emancipasjon og gjensidig forståelse av likeleingsprinsippet.

Det har vært et hovedargument i debatten at Paulus har befalt kvinnene å tie i menighetene. Selvsom ingen av oss har innleggning til religionen tar vi hevde at uttalelsen mer var ment som en bønn enn som en befaling, fordi vi har lært at kraven til skrepelige mennesker ikke er større. Over Øyvind (Jfr. B.B.) Vi vet heller ikke om

rådet til Paulus ble fulgt etter med tanke på at det er blitt sagt mange Korinterinner ikke tok Paulus høyderlig og talte offentlig. Hvis så er tilfelle, kan ikke vi i vår moderne og siviliserte verdens viseste og beste mennesker frivillig skal gå med på at vi stenger kirken for dem.

Vi har også lagt merke til at det er blitt trukket fram praktiske argumenter mot kvinner på presteleien. Enkelte, f. eks. Varmann, har sagt at de ikke er sterke, robuste og myndige nok, men han var jo samferdsminister og må ha utinget seg for at han kjørte seg fast i åkeren av og til. Vi tviler også sterkt på at han forsto seg noe særlig på kvinner. Derfor burde han holdt seg til å være tause og la kvinnen stå til å gruble over NSBs millionundersøkket.

Da vi ønsker å være så objektive som mulig, må vi nok, akseptere vi ikke liker det, innrømme at det virkelig finnes et argument mot kvinnelige prester, nemlig at kvinnen skal være mannen underdanig. Det er vår simple plikt å hindre at autoritetsundergravning og oppløsningsarbeid tar overhand. Dette gjelder også kvinnene, da vi mener at underkastede klar dem så godt. Vi for vår del synes at kvinnen er velvillig og usensuelle grunnvaller, for ikke å si involver. Kvinnene kan være så storkjøfete de bare vil utenfor forsamlings (det er jo de allikevel), hvis de bare er oss menn underdanige.

Hvis læstadianske synes vi ikke holder oss til temast skildes det vår brennende interesse for alle spørsmål i tiden, og vi ber oss derfor tilgi. Vi kommer nå til det siste og viktigste poeng i denne saken, sett fra vår side.

Spørsmålet er nemlig ikke bare kvinnens rett til å bli prest, men like mye husbondens rett til å bli prestemann (som herr Bjerkås). Prestemann må jo betegnelsen bli. Å kalle ham presteikon ville etter vår oppfatning være urimelig selvom likestillingsprinsippet blir helt gjennomført. Det er så på mannen ville bli nødt å være «kjerring», men vi har jo fenomenet det støffelliker. De er jo nesten «halvkjerring», og de forekommer ganske hyppig, så det skulle ikke være noen fare med det akkurat.

De rusegutter som har religiøse tilbøyeligheter — de har gjerne andre tilbøyeligheter og

så for den saks skyld — er svært interessert i å få innført kvinnelige prester, da vi er klar over hvor mye slit og hindringer som må overvinnes før vi har teologisk embetskansen i nevene. Men først må vi ta examen artem, og vi er slett ikke sikre på oss. Senstevens vil se i såde til er så på mannen ville bli nødt å bli prestemann så åpen for oss. Men skal vi kunne bli prestemann, må våre rusegutter få anledning til å bli prester. Vi berstillier derfor til alle rett-tenkende mennesker å støtte våre rimelige og retterfærdige krav.

På forhånd TAKK!

De flyr for lavt.

Så er det denne skrekkelige «luftvignas» bortetter adalen. Til stadighet må fotogingern skvette ut i veigrøta på grunn av de skyggelignende, brølende Mercedesene og Fordene som henyaleset tvinger seg vei. Da er den sjåføren bedre som nøyer seg bortover på 2. gir med sin Opel Kapitein. At han dessuten er den rimeligste sjåføren i hele Alta har gjort ham svært ettertrakket. Men han kjører jo helst kvinnelige passasjerer...

Denne morderiske farten betyr mot alle trafikregler er en følge av den innbitte konkurranse kjørerne seg imellom om hvem som har den dryeste og hurtigste bil. Noen faller av læst allerede før 30 000 er nådd og nøyer seg med en Consul eller en Zephyr. Så kommer Mercedesklassen, og deretter begynner de store gutta å vise hvor dypt ned i pengens dyb de kan grave når det skal skaffes ny bil. Men hos

dem blir ikke bilene gammel. De kjører snart en eller annen «falls» som gir dem høve til å bytte bilen i en ny uten å vite altfor mye av sin stormangalskap. Dette med karosseriell og andre «falls» er jamen et svært smart, og derfor synes vi de fortjener spillet i Rød Mix.

ALTA - DROSJENE

Slik bør det ikke gjøres.

Som Alta-væring er De nødt til å kjenne til dette. De skulle avsted og hadde bestilt drose til et bestemt klokkeslett, men De måtte vente bortimot en halv time før bilen sto klar utafør huset. Så var det å renne ut i full fart, og Da de var så ubeliglig at De hadde noen pakkefølger å drages med, måtte De selv allite med saken mens den makkelige anlagte sjåføren betrakket Dem dovent og åpnert dora innendri. Altasjåførene er klar jo knapt leide rompa fra setet for å gi en håndsrøking.

Slikt kan ergre et stakkars overbeleaset pakkesel mer enn noe annet.

Men De har sikkert også opplevd at bilen har vært på plassen lenge for De ventet dem. Og hvorfor? Fordi sentralen har mange bestillinger inne, og da blir det så mye kjøring at noen av passasjerne må hentes tidligere enn avtalen.

Stort sett har en inntrykk av at publikum må stå til tjenest for drosejåførene, og ikke omvendt slik som det absolutt bør være mellom sjåfør og passasjer.

Norges Brannkasse

Skadeforsikring

Bygninger — laere — varer
Gresse vilkår — Lave premier
Representant — Lemmann

Det er snart på tide å
FORNYE
FISKEUTSTYRET

Jeg har utvalgt

Alt i sport

Odd Aune Sport
ALTA

RØD MIX

Uansvarlig organ for ALTARUSSEN 1961.

Redaktør:

ODDY ANGERER OLSEN

Med i redaksjonen:

Nina Ostlyngen - Tormod Løssum

Ann Langnes - Halvard Reitanen

Joset Alex Lindbæk (tegner)

Annonselsg:

Anfridd Vasnes

Finnsetiet til ugenkjennelighet av rektor Knut Fris

Trykt hos Johs Halffjord, Vadsø.

Formannen har ordet

Så fikk vi da oppleve enda en 17. mai — vår 17. mai. Vi rede år lær svært få — bare 15; det lenger sammen med det som vår stor lærerung ved F.O.G den gangen vi skulle inn på gymnasen at det ikke ble oppmuntret realisme. Men vi har i grunnen aldri savnet realiteten fordi vi har noen slike blant oss engelskalm. Det at vi er så er også grunnen til at Dere har merket så lite til bruk og slukt i russetida vår, ikke vi imidlertid ta det forseent igjen.

Men la oss gå noen år tilbake i tid, til brakkene på Aronnes. Der startet vi vår karriere. Tre år var vi installert i de nåværende yrkesskolebygningene, og det hender ikke så sjelden at vi sender en liten tanke til de gatt brakkene derode. Av og til smiker det seg vel en aldri så liten følelse av lengsel dit, selv om vi har det så godt, så godt materielt sett på Sentrum. Men det er jo ikke bare det materielle en skal trakte etter. I de to første årene på gymnasen (3. og 4. klasse) var samarbeidet mellom lærerne og oss helt utmerket. Hver dag blir og ble det så synd at det samme ikke har vært tilfelle i år. Vi hadde gjerne sett en litt mer velvilig innstilling når det gjelder russeforordene våre fra Deres side, lærere! Hermed skjærer vi ikke alle over én kam. Hvor mye litt ville ikke disse — som Dere kaller dem — uundvordelige avtaler forberede på å bli gitt, og hvor mye lettere og ikke minst bedre ville ikke lekene ha blitt unnsjaggt med velvilje og ikke hjelp av Dere? Ja, vi instiller. Vår någald er å bli innvilt anta en mer forsønlig innstilling overfor de russeforordene som de kommende russekulturmåtte foreta? Det vi trengte, var å innrette seg til å bli gitt, og å hjelpe oss på alle måter, ikke bare forsøke å få oss fra å gjøre ditt og det, for derved å slippe å sette oss i unna.

På andre områder, som knytter seg til skolen og skolearbeidet, har samarbeidet også vært upåklaglig — med unntak av filosofiske betraktninger. Vi er uendelig taknnefulle for det. Samtidig vi takke for at Dere, trass i vår ikke alltid andelige nærver, har klart å få så mye ut av alle tingene som dere hjerner. Dere har gjort en aldeles utmerket innsats, som neppe kan vurderes høyt nok. Det har sikkert ikke alltid vært den letteste jobben vi skal være fornøyd med å innrette dem. Men hvis begge parter har gjort sitt beste, noe vi har all grunn til å tro, da skal en være fornøyd.

Vir neste tanke — og den er varm — går til våre vetafolk. Dere har vært helt ok. Det er beundringsverdig hvordan Dere har klart oss og våre utskulelærer, for vi har nok ikke alltid vært de aller beste leieboere. Vi takker Dere alle sammen, også for alle den hjelpen vi har mottatt i alle disse betydningsfulle årene — lån av kopierer og kar, nål og tråd, syng, damping av bukser etc. etc. — det er så mye at det ikke kan rammes opp her. Og så til Dere, kjøpmenn, sendere av vår kjærligste takk for at Dere spanderte annonser på oss — det var kjekt gjort. Det gjelder oss virkelig at Dere går så helhetlig inn for å støtte oss der hvor det kanlike trengs mest i russetiden.

Og så Dere andre Altfolk, Dere vet jo at dere allsitt er helhetlig, omtenksum og ikke minst beuansvarlig, men skulle det nå skje at Dere har noe å utsette på oss, så vær overbærende. Det ligger i russens natur å være slik, en kan ikke være dyd-

monster hele sitt liv. Forsøk å forstå oss, sett Dere i vår stilling — vi har gått fem lange år på skolen, og vi har holdt oss i skinnen hele den tiden, så føler vi en trang til å skrike og huke, riktig utfolde oss på alle tenkelige måter. Dere vet en har oss for seg — for se eksplinten i sin brøse øye...>

Til slutt vil jeg gjerne si noen ord om bygda. Alta er et utmerket skolested. En trives så godt her, vil en gå en liten tur på ski om vinteren, finner en det fineste terrenng en kan tenke seg; vil en gå en tur om høsten eller om våren, kan en vandre i furuskog og i en natur som en føler seg helt i ett med, dette skaper virkelig følelse av glede og trivsel. Og vi er alle enige om at oppholdet i Alta har gitt oss en god del livserfaring, når vi nå skal forlate bygda — kanskje kanskje noen av oss tilbake hit i et eller

Waldemar

Johansen

Bukta

Assortert handelsforretning

annet yrke engang i fremtiden, det er slett ikke usannsynlig, en vet jo aldri.

H. S.

Har russene noe å fare med? Bor vi komme fram med det?

Har russene noe å fare med? For et spørsmål! Som surverdig borger, som gjerne snytter litt på skatten og ellers tar det temmelig lettvis med redelighet o.s.v., har De sikkert svært klart med en gang. Russen varer bare med bråk lik uansvarlige unger, og den tar ikke hensyn til andre folkes og vel.

Men den måten vi braker på er bare utslag av sunn livsglede og optimisme tross alle dystre framtidstanker. Forsvaret av superbomber og den kalde krigen mellom Øst og Vest. Vi fører ikke med pobelstreker; noe vi er for modne til. Slikt overlater vi til andre, som vi gjerne snarmer — og som vi tror — vil bedre seg når de bare får litt tid på seg.

Så fell ikke dom over oss og beklag vår eksistens fordi om De tidlig idag morges ble så brutalt vekket av våre ubemærkede utslag av overstrømmende neddert. 17. mai er vår dag — en dag vi med større rett enn andre sanner vår å d.g. Selv om vi ikke noen dagen ikke på noen måte er avgjørende for oss, er den allikevel dagen vi har sett fram til med størst spenning og forventning i løpet av fem lange år. Nettopp derfor bør De prøve å tilgi oss forat vi begynte den så ubehagelig tidlig.

Men dette med å bråke er bare en side av oss — om enn den mest loyale, for ikke å si mest ierreløfaste. Denne vår andre side, som ikke kan påvises ut fra våre sirenser og russerop, er allikevel vår, mye større betydning enn den forsvante. Visste De at vi daglig, ved siden av innprenting av tørre fakter, lærer opp — på både direkte og indirekte måter — til å bli ansvarbevisste individer, som siden kan være i stand til å utgjøre grunnmuren i samfunnet vårt. Når fri-

gitte kolonier ikke klarer å skyve der nord og orden i landet, betydde det ikke bare for mange motstridende parter, men først og fremst for de skoleerte menn med tilstrøkkelig ansvarsbewisthet.

Vår utdannelse gjør oss ansvarsbewisthet og rettferdighetsfølelse, og derfor ser vi så lett på oss selv og mangler en kan oppgjede innenfor den krets vi befinner oss i. Men vi nøyer oss ikke bare med å lakta dem for stillen å overser dem. Istedet stiller vi dem til offentlig beakelse og kritiserer dem i dette organet vårt.

Når De leser Rød Mix, vil De sikkert (sæsværrer for Dem!) føle Dem trakkelt litt på tærme. Hvis De skulle føle Dem lille berørt av en eller annen av våre uttalelser, må De nok innromme at vi — tross alt — har ganske mye å fare med. De har fått øynene opp for akkurat hva vi vil fram til, og da er vår henksitt oppnådd. Denne avisa vil på en måte være litt endelig, og De vil sikkert si søvne noe. De vil ikke finne noe særlig med meningsløse fjølleri, og De vil uten tvil ha foretrukket den litt tåpelige og ikke fullt så spekket med utalliser kritikk.

Men vi ville ha den akkurat slik, for vi er overbeviste om at vi har fullstendig rett til å dra i lyset det som bør dras fram. Vi følger godt med nettopp fordi vi har interesse for mere enn bare å se fram til kommende lørdagskveld.

Vi mener at mye bør rettes på, og også Deres øyne vil utvikles bli åpnere — om enn noe krast og ublikt. Men vi vil ikke si det på et slikt vis at det går an å slå det bort som tomt pratt og tåpelige forsøk på visnematik. Da har vi ikke klart å nå vårt mål, men bare laget ris til vår egen bak. Red.

VÅRT ÅRHUNDRE

Vårt århundre med rett teknikkens og vitenskapens tidsalder. Hver dag blir og blir det sagt om tekniske og vitenskapelige framgang på de forskjellige områder. De russiske Sputniker skjedde noe forder ut verdensrommet har vært utendast for diskusjoner og forbauselse. De franske atombekeeksplonjer i Sahara har sjokkert hele verden. Den kalde krig, jernsteppet og mislykkede kjernefremmer blir kommentert og bearbeid av journalister med ulike politiske syn, for så å bli brakt til oss gjennom avisen.

All dette har satt sitt preg på det enkelte menneske og på samfunnet i sin helhet. Vi som lever i teknikkens tidsalder med all dens materielle frambrukt, vi som av vitenskapen er blitt beundret med atombomber og fjernstyrte raketter, som med forundring har sett foren for ett av de største menneske land er ubehøret opptrøden i FN; vi tilhører idag den forvokate og ubalanserte generasjon.

Vårt århundre bygger på åndelige og kulturelle verdier og er derfor en filosofisk og humanistisk fra tidligere tider har gitt oss. Vi skulle bygge videre på deres påbegynte arbeid. Det som for dem bare ble teorier og ensidige misbruk er i tillegg blitt teori. Nå snakkes med forakt om den mørke middelalder med all dens grusomheter; da det liten eller ingen respekt var for menneskeliv, da ble det med og motstandere av adelen ble forfulgt og drept. Slikt ville aldri ha blitt tillatt i vår tid, vi mange heder. Gjennom menneskerettighetsklæringer og de enkelte lands grunnlover har vi for alltid fått dokumentert det enkelte menneskets rettigheter. Men idag står Adolf Eichmann, den største av den tyske nasjon, tiltalt for å ha myrdet 6 millioner jøder under den siste verdenskrig. Hvordan skal vi forklare det? Hvordan skal vi forklare europeernes skammelige misbruk av negrene i Afrika? Og så det har skjedd i vårt århundre. At det har foregått en diskriminering av de fargede i U.S.A. før vår tid, er et faktum, men at de høvtes holdning til negrene solekare rettigheter har forandret seg i våre dager, er løgn.

Idag brøler bemannede raketter ut i verdensrommet, mens vi andre sitter foran TV-apparatene i stum beundring over deres dyktighet og flere rakettene i deres baner mot nye stjerner og planeter. Ja, det er framgang siden sist, men skal det være symbolet på vår tids kultur? Demokrati eller folkestyre med all dets sosiale og materielle god er blitt en realitet i de fleste

land i vårt århundre. Nå kan vi med overtid av medlidenhet se tilbake på våre forfedres sunne kamp for tilværelsen, mens vi i stolthet beundrer vårt moderne samfunn, vår desillusionerte skinnelikkede ungdom på motorsykler og våre enda ukonkretede atombomber. Før var det en sunn kamp for tilværelsen, idag kjemper vi en innbitt kamp for å skaffe oss liker, kjøleskap og TV-apparater. Dette har brakt menneskene utav likevel, forstyrret vår nattensøvn og gitt oss mavevær. Rude omring i heimene hvor disse materielle god synes, blir familiene rammet av oppbrakk familie som forlanger alle disse tingene. Og her nytter hverken skulke eller fornytte argumenter. Hvis mannen fortsetter med å holde på sitt standpunkt ved å henvisne til familiens vankelige økonomiske stilling, benyttes fruen seg av siste utval. Hun nekter ham å godgjøre seg med hennes fysiske delikateser og vinner på psykisk knokout.

Etter å ha oppfyllt familiens krav blir mannen møtt av nye ønsker. Det som var nytt igår er ikke på mote idag, for slik er menneskenes innstilling nå. Gallopene fortsetter, og mannen blir tynnere og tynnere p.g.a. mknedlige svdreg og ubalanserte regninger. Men dette kan ikke være riktig. Skal dette livet være bakv og mas og innsats for å skape bedre materielle forhold. Det å n ikke være nok, for et liv som ikke sikter mot et høyere mål, må bli nokas håpøst. Vi må finne fram til andre og varigere verdier; de som kan gi trygghet, harmoni og det vi kaller lykke. H. R.

Klær

kjøper vi hos

Bjarme Johannessen

Elvebakken

Konfeksjon — Manufaktur

Telefon:

Forretningen 7110
Konstøret 7111

Et foto

fra Anna Johansen
blir et minne
for hele familien

Gamle bilder fornyes

Takkekort/milde leveres

Fotograf

Anna Johansen

Tlf. 7285

Elvebakken

Stedt
hvor kaffen
alltid er varm

Café Centrum
Centrum

Gunnar
Rønning

Hammerfest
Tlf. 1650

Trykksaker

til alle formål og
alle anledninger

Feldts
Aksidentstrykkeri

Elvebakken
Tlf. 5360

OLAV T.
ANDERSEN

SEIDA

Varer

for alt og alle

Øvretana
Samvirkeklag

Østre Seida
Tlf. 43 Skjapurga

Vestre Seida
Tlf. 7 Masjøk

Støtt våre annonser!

finne i eller annet festlokale (fortrinnsvis Skansen), hvor utdøyr sine toner til stor glede for de som hopper rundt på gulvet.

Han kan synes å være nok så skjedde-los og blottet for tilskavene, men når det gjelder musikk, avsmåning og piker, ligger han ikke på latetida. Ofte henger han seg på sin originale snøped, populære kalt «skloestet», og eser i en sky av eksos til Sentrum, hvor han vet å finne sin musikenskjær.

Motto: Musikk - Humor - und immer Musik.

Harald Rasmussen

En gang ikke for så altfor lenge siden så en sjetten polk dagens lys i fiskeveier Kiberg langt opp. I dag 23 år senere er denne gutten med det talerakske navnet Harald blitt en allsidig kar med en egen sjarmer og kan observeres inne i 5. gymnas klasseform i en sann rødme liggst som man ikke uten videre kan komme godt over ens med, men ikke vil klare vår arede russesmann å holde henne bra i tomene. I hvert fall har hun måttet oppgi å gjøre han til årets fotobok nr. 1.

Da hun med skrik og skrik erklarte sin tillysnestokk 16. mai fekkaskat hun en stor dumderfost som fikk hale Kiby under bordet, så det året ble det ikke noen slaps 17. mai i den bygda.

Turid er av den typen som alltid revner leker og alltid kan dem, hvordan hun nå får det til. Kanskje hennes velutviklede sørgjerrighet har skylden for det. Hvert fall har denne finnet(?) ønskeskuffe litt henne russesann «Ambitions», for hun har sannsynlige ambisjoner i mange retninger. Før om årene tilbrakte hun påskan i Kautskio hvor hun gikk inn for å skape spill medlem i fydøytatne og samegutten om hennes gutt. Helligvis for Kautskio varer ikke påskeferien mer enn ti dager...

Sommern 1959 dro hun over til «Jansens» for å tilbringe et år på en amerikansk High School, noe i likhet med et øltenkemarked. Men Turid ble ikke gift over there, og besten 60 år hun tilbake ved F.O.G., hvor hun satte i gang en stormeffekt med amerikansk tenne. Til stor forbauselse fikk klassens ungkarsspire ved første bogs, og så satter Turid og hennes utvalgte i hver sin ende av klassen og sender gløvrerne blikk over hodene på de andre elevene. Ikke så forstå et Turid og «gemalen» hennes har vokst noen over hodet, til det er de begge for små, men de andre elevene har for vent å ligge framover på pulten i behagelig dvaletilstand.

Selvfolgelig kan man ikke unnlate å nevne hennes talenter i retning av de store bredder, og hun har vært flittig benyttet i skolesteoret og gymnassamfunnet helt fra den spede begynnelse som estink. Hennes hitte prestasjon er mor Asa i «Peer Gynt», hvor hun til sine tider bante

allsidig tjenestetid. Han har tjent Kongen og fedrelandet, og ved F.O.G. har han prestid å selte uts 3-4 rektor. Støtt ikke dårlig prestert!

Det Halvard nå går og gleder seg til, er Parituren. Grunnene er selvsagt piker og vin. Han har et eget betvengende lag med kvinner, og så busnøsning hjemmemarkedet å bli noe smutt. Og vi vet jo alle hvor godt det er med forandring i kosten.

Halvards framtidplaner er noget dunkle i klarlegge, for en dag befinner han seg på New Zealand, en annen dag i Canada, og en tredje dag kan han ha store planer for fiskeriene i Nord-Norge. Men at han blir noe stort og viktig, er vi alle hellig overbeviste om.

Motto: Adviesne gue poura (Det får går dit det vil.)

Turid Thomassen

Med krutt og taterbld i årene er Turid en svært lettattennelig liten liggst som man ikke uten videre kan komme godt over ens med, men ikke vil klare vår arede russesmann å holde henne bra i tomene. I hvert fall har hun måttet oppgi å gjøre han til årets fotobok nr. 1.

Da hun med skrik og skrik erklarte sin tillysnestokk 16. mai fekkaskat hun en stor dumderfost som fikk hale Kiby under bordet, så det året ble det ikke noen slaps 17. mai i den bygda.

Turid er av den typen som alltid revner leker og alltid kan dem, hvordan hun nå får det til. Kanskje hennes velutviklede sørgjerrighet har skylden for det. Hvert fall har denne finnet(?) ønskeskuffe litt henne russesann «Ambitions», for hun har sannsynlige ambisjoner i mange retninger. Før om årene tilbrakte hun påskan i Kautskio hvor hun gikk inn for å skape spill medlem i fydøytatne og samegutten om hennes gutt. Helligvis for Kautskio varer ikke påskeferien mer enn ti dager...

Sommern 1959 dro hun over til «Jansens» for å tilbringe et år på en amerikansk High School, noe i likhet med et øltenkemarked. Men Turid ble ikke gift over there, og besten 60 år hun tilbake ved F.O.G., hvor hun satte i gang en stormeffekt med amerikansk tenne. Til stor forbauselse fikk klassens ungkarsspire ved første bogs, og så satter Turid og hennes utvalgte i hver sin ende av klassen og sender gløvrerne blikk over hodene på de andre elevene. Ikke så forstå et Turid og «gemalen» hennes har vokst noen over hodet, til det er de begge for små, men de andre elevene har for vent å ligge framover på pulten i behagelig dvaletilstand.

Selvfolgelig kan man ikke unnlate å nevne hennes talenter i retning av de store bredder, og hun har vært flittig benyttet i skolesteoret og gymnassamfunnet helt fra den spede begynnelse som estink. Hennes hitte prestasjon er mor Asa i «Peer Gynt», hvor hun til sine tider bante

Haldor
Rasmussen

Kioskforretning

Kiberg
Tlf. 22

Frukt

Drops - Sjøkolade

Bliid - Baker

Tobakk mm.

som en grovmed og til andre tider selte tårer på den mest overbeviste måte.

Men det går slett ikke så glimrende på hun til tross for heit temperamen og lavt kolekupert en riktig søt og kjekk pike med verdens beste smil. Hennes medlemskap i «Klubben for utdanning av ubesvarte tallebiller» er i færemmen fordi hun ikke klarer å fylle betingelsene.

Motto: Ad altiva semper (Alltid oppad).

Annrif Vasnes (Sinnaxen)

Fiken over disse linjer er, som russesannet antyder, en meget gjættfull og interessant person, som vi gjerne så at vi kjente litt bedre enn vi gjør. Til manges skuffelse bestofter hun seg ikke med det sterke kjønn, og for oss synes det som hun har øvlig nok med seg selv. Kanskje det er denne innstillingen som til en viss grad er skyld i at hun har prestert å komme seg helt opp i 5. gym. etret, et meget omfattende liv og kun 2 år vanlig skolegang etret enst folke- og framhaldskole.

19-årige Annrif er født i Kvænangen, bodde et tid i Vesterås, 10 år på Øvneskjær sør for Harstad, og for tiden bor familien i Kautskio mens hun pynter opp ved F.O.G. I fjor var hun en tur over i Amerika, hvor hun gikk på High-School, fortalte amerikansere litt om sitt kjære Norge og skuffet seg selv en masse lærdom. I mellomtida gikk en del av klassen og engstet seg, ikke for at hun skulle gjøre noe overlett (for det gjør nemlig ikke Annrif), men for at vi skulle minste henne til årets 4. gym. Helligvis begynte hun i 5., og under arbeidet med russerevnen var vi mer enn en gang takknemlig for det. Selv om hun hadde et helt år presens å lese ved siden av de vanlige lekene, fikk hun til sitt svært mye arbeid for revyen. Beskjedenhet har alltid vært noe av det mest fremtredende ved Sinnaxen, så vi visste ingenting om hennes poetiske evner for hun praktisk produserte 3 viser til revyen på løpende bånd. Hun sto også bak vårt glimrende Can-Can nummer.

I timene fører man lite til henne, men når hun åpner munnen, får en høve den ydligste stemmen en kan tenke seg. Det er nesten som musikk, og vi må bare beklage at hun foretrekker å sitte tause så altfor mye. Men lekene kan hun, og en av lektorene har til og med sagt at det ikke er nødvendig å lære lekene så godt som Annrif til sine tider gjør. Motto: Tro meg inkje for nære. Kjektan: Dårmede, dybrune syne.

VI TAKKER

våre annonsører på det hjerteligste for den velvilighet de har møtt oss med, og vi anmoder

Nina Østlyngen

Som sådte datter til skolens inspektør, lektor Kallmann, skulle Nina hatt de beste forutsetninger til å bli en lunefull og lite samarbeidsvillig pike, men til hennes ros skal med engang si at så ikke er tilfellet. Grunnen til dette er sannsynligvis at hun ganske tidlig kom inn i Spider-bevegelsen og på den måten fikk den to-sidige oppdragelse.

28. september 1942 ble Øvre-Alta boeret ved å bli Ninas fødested, men i ettertid har hun likevel reidret på Sentrum. Det skyldes muligens hennes sans for strategi. Utstyret med sjarm, vidd og et strålende humør har hun de største forutsetninger for å kunne behandle det sterke kjønn på en så forferende måte at resultatet overstiger forventningene. Denne ønskeskapen har gjort henne godt skikket til å bære russesannet «La Femme» (Kvinnen).

Ellers er Nina bestjett med flid, og tilspilende kan hun alltid sine lekere. Etterat hennes stolte opphav i sin tid priste de kvinnelige innlag på lærerøvet for den bygge de skapte, vitnet Nina pluss og sitter på på første pult framfor lektorret. Hvilken betydning det har hatt på de tørre lektorene vet vi ikke, men hun blir i hvert fall sjelden hørt i lekene. Men i notiserte man så hun tre til som lærerens redningsplanke når spørsmålene fra klassen blir for vanskelige.

Nina er årets med-redaktør i russesavis, men med skam må belønnes at hennes bidrag til avisa har vært noe i likhet med en bikini: så lorte

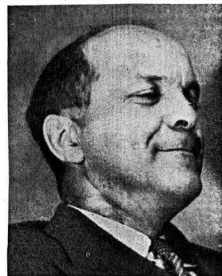
Eller å ha gjort intimt bekjenskap med flere gutter, kan man så desuvert slått seg til ro, og i hennes umiddelbare nærhet kreter et eksempel av han-kjennet. I timene etter han like fikk henne og plukker i det lange madomskåret hennes. Om kveldene kan man se en motorsyklisk parkert utenfor Østlyngen, og vi kan vel anta at den lille parkeringsplassen ertors den står der til stadighet.

Angående Nina kan man ikke si at hun er mannen underlag, for det er altfor mye som tyder på at hun har tatt bukta og begge endene der i gården. Men det er ikke det minste rart ertersom hun er formann i «Klubben for utdanning av ubesvarte tallebiller», og etter stang fra klassens andre medlemmer, skjøtter hun jobben sin til alle tilfredsstillende.

våre lesere å støtte dem på alle måter.

Hjertelig takk!

Altarusen 1961

Karl Østlyngen fotografert like etter utnevelsen som banevokter.

Program for dagene 17.—21. mai

17. mai:

- 0200: «Det ringer, det ringer, noe er på ferde.»
(Reveljen går — rabaldrøt begynner.)
0202: Reveljen er gått, men med de røde går det ennå smått.
0210: Ah — for et rush — nå må strupen ha en dusj.
0400: Bygda får sin make-up. Vi temmer boksene, grønnsusen buksene.
0500—0600: Lektorene viser siste nytt i pyjamaser — og velkjente grimaser.
0700: «Takk for mat og drikke; mere var det ikke.»
(Russfrokosten er fortært.)
1000: Plikten kaller, for hvorfor være stor når man er lykkelig... Vi blir som barn igjen (og mosjonerer sammen med grønnsussen og barnhagen).
1125: Barneoret granades — fuktigere etterhvert — det gamle skylls ut og nytt underlag legges.
1330: Redaktøren har vanskeligheter.
1600: Der går et stille tog.
1700—1730: Rødrussens ord er verdt gull, men grønnsussen prater bare tull.
1800: Russelig spredning.
2000: «Koseaften på Berget»; så stevner noen mot Skansens lune skjød.

18. mai: I morgen skal alle til pers.

19. mai:

- 0800—0900: Den siste finpuss blir nå gjort (til ingen nytte?)
0907: Gid fanden tok alt og alle (engelskoppvagen er mottatt og grovtygd).
0950: Fremdeles står det stille.
1045: I an, you is, he are, Nei, det kunne da ikke stå slik.
1415: «Oss hev gjort kva gjerast skulle», nå får sensor gjøre resten.
20. mai:
1100: O, denne gledens dag. Det skriftlige er gjennomgått og kanskje vel benått.
2000: (U)moralisk opprustning. Venner — støtt staten (og kameratene).
2200: Stemningen stiger — omvendt proporsjonalt med litrene.
2300: Almen allsang. Syng kun i ditt bukseår, i de lyse sommerkjoler.
2400: Rottene forlater det synkende skipet (lektorene går — de som kan).

21. mai:

- 0100: Offentlig frigjøring fra alle bånd og ympeiser i de siste 5 (6) år. De siste hemninger skylls ned.
0200: Alle sk(r)åler alt de tåler. Noen faller — med (eller uten) rabalder.
0300: Støtt en god sak. Når nøden er størst, er hjelpen nærmest.
0400: Å ville og ikke ville — det er spørsmålet.
0415: Noe(n) gikk.
0500: Repetisjon.
1800: Der demrer vel etter en dag (for dem som vil).

Fra årets russerevy «Ise opp for rødt».

Rødvassens Can-Can-nummer gjorde stor lykke overall. Det var still og ynde over dansen, og Bertt Johan med skjørt og lombyrter sørget for et friskt innslag med crazy-komikk.

Breivikbotn Produksjonslag

Breivikbotn

Regine
Johansens
Penjonat
Kiberg

Telefon:
42

Isak N. Hætta

Kautokeino

Tlf. 7

Assortert
landhandel

BP

for Bedre Petroleum

Bruk våre
kvalitetsprodukter!

Drosjeeierens
Bensinstasjon
Alta

Herulf Krane

Breivikbotn

LANDHÅNDEL

Kautokeino
Samvirkelag

Telefon 5

«Marna»
motorer

Reservedeler
på lager

Storekorsnes
Handel A.s
Storekorsnes

Støtt våre annonsører!

Breivikbotn

Handel

Breivikbotn

Fiskeforretning
Trandamperi
Dampskipsskyp.

Gjør som
Rødrussen — gi
fruen blomster
fra
Granshagen
Telefon 5129 - Alta

Johs. Hundseth

Telefon nr. 5
Kiberg

Assortert
landhandel

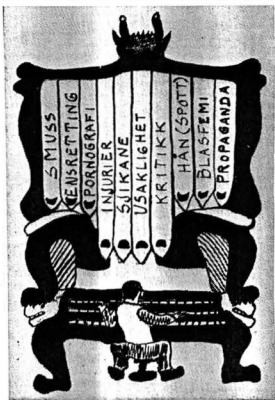
A/S Polarbil
ekspedisjon

Diedr. Nielsen

Dampskibsekspedisjon
Bossekop

Russen gjør øl til
vann. — Gjør De
likeså.

A.s L. Mack Age tur
Telefon 5201.

Kulturorganisten av idag: Russeredaktøren.

A.s Finnmarkconserv

Polarkist Fryseri og Filetfabrikk
Hammerfest

Paul G. Mathisen

Telefon 1a
Kiberg

Ass. Handel — Fiskekjøp
Produksjon av tørrfisk, saltfisk og filét

Finnmark Fylkesrederi og Ruteselskap

Aydeling Alta

Telefon nr. 5211 og 5212

Utfører rutekjøring i Alta-distriktet
og turkjøring på bestilling

Finnmarks største høker
i bager, papir og bøker.

Hilsen Kjell-Otto

Hjerberth Soakoen
Hammerfest

Melk · fløte · smør · ost

A/L Midt-Finnmark Meieri

Lakselv — Honningsvåg

Alta Gjestgiveri

Russen
benytter våre lokaler

Når det gjelder
Uret
får De den beste
service
ved å besøke

Urmaker
**O. Haugland
& Co.**
Elvebakken

Støtt våre annonsører!

Støtt våre annonsører!

JAWA
motersykler

og ellers alt i
bilbransjen

**Finn
Bjørnæs**

Alta

Rødruss og
andre fagfolk
anbefaler

Kaker og Brød

Ira

Batschins Bakeri
Bossekop

**LEK
MED
FARGER**

Alta
Fargehandel

Finnmarksposten

Verdens nordligste
Fylkets eldste

AVISEN
også for Dem

Avd. Hammerfest
Avd. Alta

Fersk fisk
Lever

Sentrum Fisk

H. Thomassen

Alltid GODE VARER
i Samvirkelaget

Gjør Deres innkjøp
hos oss

ALTA SAMVIRKELAG

Til vederkevelse for Deres kropp, bil eller båt
står jeg til tjeneste med min landhandel,
Shell bensin, dieselloje, gassolje og smøreljer.

Med vennlig hilsen

JOH. A. ABRAHAMSEN
KIBERG
Telefon 66

Ur — Optik

Steinar Holvik & Co.

Telefon nr. 1146
Hammerfest

TRELAST
BYGNINGSARTIKLER
Autorisert FORD-forhandler

Hauans Materialhandel
Hammerfest

Ur
&
Optik

**Håkon
Hansen**
Hammerfest

Støtt våre annonsører!

ALT I
K
O
L
O
N
I
A
L
V
A
R
E
R

Ole Bull Aune
Alta

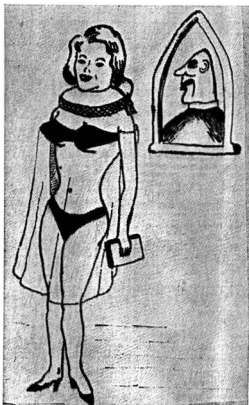
Støtt våre annonsører!

Støtt våre annonsører!

Sportsartikler

Platespillere
og
plater

Lakselv-Brennely
Samvirkelag
Lakselv

Kvinnelig prest fra våre drømmer.

Sportsartikler

Dame- og
herrekonfeksjon

Skotøy

m. m.

Edvin Greiner
Lakselv-Karasjok

De som vil frem i verden,
bruger
sykler, mopeder og motorsykler
fra

OTTEM
E-SØNNER

ELVEBAKKEN

DBS og TEMPO forhandler

Austertana Samvirkelag

Ved Ishavveien til Kongsfjord og Berlevåg
Ass. landhandel - Shell bensinstasjon - Kafé

Stikk innom
for bensinfylling og en kopp Coop-kaffe
for De drar over fjellet

Hvis De til sommeren kommer til Tana,
står vi til tjeneste med

førsteklasses ESSO service
og villig veiledning

ESSO SERVICE

Telefon 15 a — Tana
RUSTEFJELBMA

Inn til BP for fylling

BP for «Bedre Petroleum»

Norsk Brændselolje

Prøv «BP-ZOOM»

Vi har hatt den glede å få levere
UTSTYRET til RUSSEN 1961

— og ønsker lykke til med eksamen og russeturen.

Alltid gjerne til tjeneste ved en senere anledning

Hilsen

A. SKOGLUND - Bossekop

Telefon 5150 - 5151

Gunnar Berg

Telefon 27
TALVIK

Russens egen butikk:

LEIF N. LARSEN
SENTRUM TELEFON: 5323

Frukt og Kolonial

Sett penger i banken,
så støtter De
næringslivet
i bygda

Vi utfører
alle vanlige
bankforretninger

Alta
Sparebank

Olav T. Henriksen

ASS. LANDHANDEL
Leirpollskogen

Besøk

Husfliden
i Bossekop

Håndarbeider
og
presanger

D.

W
U
L
F
F

HAMMERFEST

NIELSENS SNARKJØP

TELEFON NR. 5130

BOSSEKOP

Spesialforretning i
grovere og finere kolonial

Altarusen til Paris.

Hvorfor skal vi mennesker alltid være så hverdagslige? Alltid skal våre foretagender være bomsikre, og aldri tør vi ta sjans og risikere noe. Det er noe av Peer Gynt i oss, vi brønner aldri alle broer bak oss og legger ut på noe nytt og vågsumt. Denne tendensen blir sterkere og sterkere i oss jo eldre vi blir, og det er av den grunn mange «vokne» som mener at russeturen 1961 er en meget tvilsom affære. Russen i år skal nemlig til Paris, og som kjent ligger denne sagnomstulte byen 4 000 km fra F.O.G. Lite penger har vi, og språkkunnskapene er vel heller middelmådige (sjøl om alle de små russesjatter og russ-piker har arbeidet ekstra hardt med franskekunnsen i år.) Optimisme har vi imidlertid nok av, og vi har tatt lærdom av det gamle ordspillet som sier «den som intet våger, han intet vinner». Andre ting vi har nok av er pågangsmot, eventyrlyst og en smule frekkhet, så fram skal vi nok komme.

Så snart skolen er over og vi (forhåpentligvis) har fått våre mer eller mindre gode artiumsvitnemål, starter vi vår eventyrtreisen. Den 28. juni om morgenen stabler vi oss opp i Harry Pattersens bus med fotoapparat, pass, brosjører og alt annet som vi trenger ned i syden. Endelig, etter fem års slit skal vi nyte livet uten å tenke på lekser, skolelukt og lærere. Først går turen til vår hjemlige hovedstad, for vi skal jo ikke glemme «de nære ting», og det er flere av oss som ikke har vært i Oslo enda. Deretter drar vi til København hvor Tivoli, den zoologiske hage og ikke å forglemme Nyhavn står på programmet. Vi skal tilbringe en hel dag i København for å «slappe av» fra bussturen. Når vi nå forlater danskene by, beveger vi oss ut i det ukjente, farlige utlandet. Rotterdam og Hamburg får nemlig og besøk av verdens nordligste russ.

Den 1. juli om kvelden reiser vi med å være fremme i La Ville Lumiere, byen som har lekt i våre tanker og drømmer i fem lange år, mens vi trofast har betalt ei krona uka i russkottinger. Nå skal vi leve!! Paris ved natt, Paris ved morgen, ja Paris ved alle døgnets tider skal oppleves på 8 dager. Eiffeltårnet skal få besøk av ekte vikingesterkongene, likeså latinerkvarteret og Versailles. Parisangens,

dansens og vinens by skal intas med storm. Under oppholdet skal vi bo på et gymnas i sentrum av byen, og vi glæder oss vilt til å drikke cafe au lait og apine ouf sur la plat. Kanakje kan jentene lære noe nytt på kokkunstens område, mens guttene sannsynligvis blir utmerkede vinkjennere. Oh-lala-la, Paris! Du skal bli vår i 8 herlige dager. Frankrikes nasjonaldag er vår siste dag i Paris, og da skal vi forsøke å komme inn på operaen, for den skal være så skjønn, har vi hørt.

Den 15. om morgenen må vi vende nesene våre heim igjen, sjøl om vi nødig vil det. På heimturen skal vi innom et munkeløst i Luxemburg. Russpikene får naturligvis ikke komme innafør murene, og vi er nå bare redd for at guttene skal bli der inne for godt når ikke vi passer på dem. Det kan jo hende de synes de må bote for sine utsevelser i Paris. Men, la oss håpe vi kan fortsette turen med samme antall personer etter klosterbøseket. Heimturen går og gjennom Sverige, og den 20. juli står vi etter på Altas jord med mange gode minner fra fremmede steder.

Russen liker det vågsumme, og derfor griper vi alle sjanser vi har. Dette er den siste anledning vi har til å være sammen med klassakameratene våre, derfor legger vi ut på denne eventyrtreisen.

Støtt våre annonsører!

Talvik
Samvirkelag

Talvik
TH. 14

Luta lei.

Luta lei
Utholdelig kjel
Av pugg og mat/matikk så tørr
Så gjer!
Vi lengter etter bedre kår
Men tro de kommer neste år?

Sitter på
Gjør Nina, Peer og Jan
Med franske verb og ordenstall
Blir gal.
Vi synes godt vi kunne få
Litt tid te'å rekrovere på.

Vi pugg og leser
Om formål og løser
Historie/før trang med dem!
Fra engelsk til nynorsk
Og finnørsk og gamalnorsk
Og fransk og til engelsk igjen.

Luta lei
Utholdelig kjel
Av pugg og Mat/matikk så tørr
Så gjer!
Vi lengter etter bedre da'r.
A, kan de ikke komme snart?

Konsentrer
Seks timer i ett kjel!
Det er'kke rart en blir litt ar
Og sær!
Så får vi en times middagspred
Å da, den kommer deilig med!

Ja, synes ikke dere
Vi har referanse
Vårt skoleystem lite grunn?
Vi kommer med forelag
Om kortere skoledag.
En tre-fire timer går an.

Julefri
I et par mån'ders tid
Det ville vel vært nydelig!
Yippi!
Så får vi noen ekstra da'r
Te'å gå på ski i februar.

Vårens tid
Med fuglesang i li
For alle unntatt oss ei tid
Så blid.
Ekksamer har vi i fleng
Med smør som er giv'lig streng.

Vi vet at vår tid
I dag krevrer lid
Og mere av smør enn av spill.
Men vi har'kke no' pepp mer
Te'å legge vår lid ner
Etter pugging fra morgen til kveld.

Luta lei
Utholdelig kjel
Av pugg og mat/matikk så tørr
Så gjer!
Vi lengter etter bedre kår.
Men tro de kommer neste år?

Støtt våre annonsører!

Elvebakken Samvirkelag

Elvebakken

Fillal Rafsbotn

Gjør som Rødrussen 1961

LEI BIL

for kortere og lengre turer hos

HANS SKOGLUND

BILUTLEIE

Telefon 5151 — ALTA

Frukt — Tobakk — Sjokolade
Blad — Bøker m. m.

Narvesens kiosker

Elvebakken — Bossekop

Petter Bull
DAMPSKIPSEKSPEDISJON

Bukta

Telefon :

Kontoret 7155
Privat 5194

Russen drikker norsk sprit,
men til bilen gir vi

Esso og Esso Extra

Hay energibensin for norske forhold

Kjør inn til

ESSO SERVICE

Telefon nr. 5157

ALTA

Prostitusjonen . . .

— forts. fra side 1 —

Staten bør få monopol på prostitusjonen

Så nå har altså vært lille Norge redd seg så langt fra det provinsielle stadium at vi har fått dette samfunnsproblemet på nakken. Vår hovedstad, også kalt vår Tigerstad, har fått sin garde av disse lastens kvinner. Kan vi bli kvitt dem? Nei, for dyrt kjøpte erfaringer har vist oss at enkelte kvinners lyst til å slå penger på sin egen kropp ikke vil avta for den siste Adam er forsvunnet fra vår planet. Skal vi jage dem fra fortansen og kanskje få en norsk adressebok? Det vil vi slett ikke like. Tverti! Vi bør tillate offentlig prostitusjon, som er statskontrollert. Staten bør sosialisere også på dette området, for hvorfor kan vi ikke være bekant av statsdrevne bordell- eller kafe- og andre utestedsrens jernverk og andre underkuddsverk? Slike bordell-er kan bringe en masse klæde mynt i statsskassa, og da er det sannelig verd presters og biokopers misbilligelse og hyrdrevens. Staten bør innføre pensjonsordning og kalle de nyanstatte statsfunksjonærer, for når en prostituert blir gammel og falmet mister hun selvsagt sin salgsverdi og blir bare en sann samfunnsbyrde. Dessuten bør Staten gi sine nye funksjonærer verdig opplæring av en eller annen art, for ingen prostituert kan holde seg i traden helt til den vanlige pensjonsalderen for kvinner blir nådd. De som er ut til å gå tapt overfor nye, ubrukte krefter lenge før, kanskje allerede for 40-årsgrensen er nådd. Da må de ha noe annet å foresegge seg med. Hvis de vil, må de gjerne få anledning til å studere ved Universitetet og begynne i lektorjobb når alderen tvinger dem over i et nytt yrke.

I dag har alle større byer i Norge et Vinmonopol. Det burde også være plass for en statsdrevet bordell, som gjerne kunne bli kalt Prost-Monopolo, hvis da ikke landets nåværende proleter setter seg imot forslaget og kaller det blasfem. Vinmonopolets hytter fulle av flasker ville bli erstattet av bilder og kartotekkort med opplysninger om høyde og vekt, vitale mål, alder, samt tekniske ferdigheter. Vi kan tenke oss at det ville bli dannelsen mange hobbyklubber rundt om i byene etter hvert som innede grep om seg. De gifte menn måtte jo selvsagt ha et slags alibi for kvelden når de listet seg mot det — i kvinners øyne — forfølgelses hus.

Men det beste forslaget har vi gjemt til slutt. Vet de hva Staten burde bruke størsteparten av overskuddet til? Nettopp. De må være tankeleser, for vi tenkte akkurat på det samme. Staten kunne gå inn for fremme av norsk idrett. Det gjis jo så mye til fremme av ditt og til fremme av datt, men like fullt blir norsk idrettliggende mer og mer b.a.k. Kan kanskje nord NIF har slik motvilje mot profesjonismen og ikke vil gå med på å satse penger på gode runtdelider, faller disse av mot slutten, og russerne tar både EM og VM. Men hvordan på enn holdningen er når det gjelder full profesjonisme, innen norsk idrett,

vil vi allikevel forealå at Staten betaler idrettsmennene en god årslønn foruten de vanlige reisegjeldrelser som blir ytt av idrettslag. Det ville være rettfærdig, for alle er klar over at norsk idrett blir mer og mer bak med eller uten fremme. Det blir et fett, så lenge ikke idrettsutøverne får rettsmessig lønn for sin trening og sine prestasjoner i den edle kappestridd. Og det er bare tull at det viktigste er å delta og ikke å vinne. Idrettsmenn med en slik innstilling vokser ikke på trær.

Så derfor et slag for norsk idrett på den måten som er foreslått av Alta-russen. Tenk bare på hvor smaltende og fornyede fjesene til Brenden og Grønningen ville bli hvis de kunne få noen skilling for sine hardtjente. Og tenk på Hallis, amatørspenners harde og uforsonlige fiende, Dann et Prost-Monopol og gjeld han for han blir for gammel.

Oppsiktsvekkende

— forts. fra side 1 —

og ba om en redogjørelse. Men nå hadde hun tydeligvis fått summet seg. Hun nektet rett og slett å gi noe slags svar på vårt spørsmål, men noe annet hadde vi heller ikke ventet, for å si det rett ut. For vi fikk tid å takke henne for det «velviljende» intervjuet, ble hun forblindelsen, og vi ble stående der med røret i handa — litt tafatt. Men når ikke bestyrerinnen vil kommentere saka, er vi nødt å legge den opp sett bare fra et hold — humorskolelevens. Vi er blitt anmeldt om å holde saka utfor «Red Mix, men vi synes ikke at vi kan gi slipp på et slik journalistisk godbit. Derfor har vi gått inn på pikens ønsker om å la tilfellet deres gå i glemmeboka.

En av de ting som selvselvgjø har vakt størst oppsikt hos oss gutter, er det totale forbud mot herrebøke. For et år siden fikk pikene lov å ta imot vitser i internatets dagligstue på visse dager og til visse tider. Det var alltid koselig å komme dit, og det er nok mange Altagutter som vil støtte oss når vi sier at vi beklager dypst at vi ikke lenger har anledning til å tilbringe noen minutter i hyggelig samsvar med de costandene kjekke pikene som går på Humorskolen. Vi må innremne at noen av guttene som gikk der på besøk, ikke nøyde seg med bare å sitte i dagligstua. Det hendte at de tok seg en tur på et av pikenes rom, noe de ikke hadde lov til. En kveld var det karer uheldige og ble oppdaget, og det måtte gå allik det gjorde. Herrebøke ble helt nektet, men det er jo ikke noe å si på det, og vi gir bestyrerinnen fullstendig rett. Det var ikke annet å gjøre når de ble begjitt et så grovt reglementbrudd. Men vi synes ikke det er rettfærdig at pikene som går der nå, må føle seg som mistenkte og usansvarlige idderfor. For det er jo nettopp derfor de ikke får ta noe herrebøke på stus. Si de blir mistenkt for å dra gutter med seg inn på rommens strake de er kommet innfora deres sine herrebøke. Vi lurer på hvordan hun ville reagere hvis elevene en dag inviterte en hel gjeng gutter med seg inn på stua

uten hennes tillatelse.

Men også på mange andre områder får elevene føle trykkek av et emiddeldersk enveid. Bl.a. får ikke pikene lov å gå i arbeid med krollenår i håret, uvist av hvilken grunn. Men vi er tilbøyelige til å tro at hun gjerne vil hindre sine elever fra å komme til Skansen med flott friare. Hvis så er tilfelli, er det bare å beklage at kus ikke husker fra tida som kniv. . . .

Når elevene kommer heim fra fest om lørdagkvelden, står hun klar å telle dem akkurat som en flokk sauer som blir sluppet inn i en inngang. Vi kan ikke skjønne annet enn at det må være svært ubehagelig for pikene å alltid måtte føle seg mistenkt for et eller annet. Slikt noe kan ikke skape noe forsonlig og gjemytt forhold mellom elever og bestyrerinne, og det er høyt beklagelig, for i løpet av ti måneder skal Humorskolen være en heim for de pikene som går på skole der.

Bestyrerinnen er heller ikke særlig begeistret for det loaket som kinobestyrer Mathilass har kommandoen over. Hver kinodag skal kinon manng elever bør fra internet, hvor de skal bli så sitte med håndarbeid og vente mens klokkeviserne siger hvortover mot tid for å krysse til krys. Da den berømte og velkjente «Bak fasaden» ble vist i Alta, fikk ikke humorskolelevens lov å gå for å se filmen. Filmen var nemlig svært lang og sluttet ikke for kl. 2300. «Dere kunne sett den filmen i går», var bestyrerinnen argument. Men det burde hun sagt på lørdag og ikke på søndag. . . .

Men vi bør ikke bare betegne fra Prostmann Tangen som den «store Boygen» som ikke vil gjøre noe godt for sine elever. Hun gjør seg inn i kjempene i jobben sin. Men det er bare å si synd hun ikke riktig forstår sine pikere og deres syn, som selvselvgjø må skulle seg fra hennes syn og mening. For ingen kan være i tvil om at hun forsøker å gjøre sitt beste. . . .

«Tivillingen» . . .

— forts. fra side 1 —

tjener alle tenkelige formål. Dette huset har de sett på med bounding — og med minnvarer de med det grov husket Skansen, kinoen og lignende «institusjoner». Hadde vi et slikt bygg, tenkte de, og de Scheikomiten kom med sitt forslag, så de sjansen. Nå eller aldri, og det bør bli nå! Et slikt kunstsentrum som Alta burde selvhatt et mye finere samfunnhus enn dette for lange siden, men faktum er at Altaværingene ikke har maket å komme til enighet om bygginga. Et annet «bers» er den slunkne kassa som vi har nevnt før.

Men det er ikke bare Alta og innbyggerne her som vil få fordeler og lettelser. Talvik vil også få nytte godt av ting som nabokommunen har og de selv mangler. Tenk bare på alle juletrene de da kunne få fra egen skog, istedet for at de — som nå — må betale i dyre dommer for de staselige Altatrerne. Dessuten vil de få dal i produksjonen av den berømte Altakfjeren. Ja, fortjenesten også — selvselvgjø! Altaværingene vil, i tilfelle sam-

menning, så å langt som til å love at folk fra Talvik skal få kjøpe av den fineste stein som de hittil bare har eksportert av til Holland. Merk det, Talvikværing, ikke mer av den gamle avfallsteinen dere har lagt på takene hitil. Union med Alta garanterer altså beste kvalitet. Gjor så ikke skam på Scheis forslag, men foren dere. Sett opp glade fjes for det venter dere noe en glede, nemlig kass. Dere vil få samme retten til Altaselv som Altaværingene, samme rett til å vente på sapp i visse årvekkelde, samme rett til nymalte å dra på tjuvlike i (desverre), visse sommeretter, og samme rett til de gryna amerikaner legger igjen etter seg. Tenk over dette, og husk at slike tilbud får dere ikke andre steder.

La oss endelig også ta med de felles uttrekk som kan bli gunstig utviklet i fellesskapet. Den første, viktigste og altoverskyggende er hjemmelindustrien. Ved konferanser mellom de beste bremere i begge kommuner (Langfjord og Øvre-Altå) og ved felles foredringer av apparatene, skulle et sterkt resultat være uunnagelig. Den omsteningen kan må ville oppnå, kom forhåpentlig til å redusere transporten fra Hammerfest som det klages slik på. Jo som alle vet har Polet der landets største levering, og det påtått at Altafjorden mottar hovedflaskemengden.

En annen ting som kunne være av interesse, er «singiften». Det har selvsagt forekommet før, og da de bastardene som har framkommet har vist seg svært «vedtiktige» og da de har egentlig vært som en god skikket i en folkekommune, vil rødrussen det det varmeste anbefale union. — Jo for jo heller! Og vår oppmerksomme på det Talvikværing. Ettersom dere er så flittige med å sende anmelder deres til Humorskolen, Yrkeskolen og Hveres F.O.G., så oppgader de her at Alta- og Talvikværingene er som skapt for hver andre. Så unionen vil i alle tilfelle vinne, den.

Hvordan sammenslenginga vil bli i praksis, er noe vi har lurt på. Resultatet av vår meditasjon er som følgende: sensasjon! Her vil vi bare gi forslag til ordningene av de viktigste embeter. Som dere alle skjønner kan vi ikke bli stiddende til lønsmenn. Det ville være galt å sette. Man må kalkulere for og imot, og så velge den som er best skikket. Nettopp dette har vi gjort, og her nå hva vi har klekket ut:

Vår å begynne med eksemplet først: skal vi velge lovens håndhever i Alta, eller er Talviks representant å foretrekke? Russen holder en knapp på Alta. Talviks lensmann har desverre «berre fått halvannan skans», og da lensmannen i en spass stor kommune bør være ung og rask, går Alta av med seieren idet kommunens representant har begge Skansen i behold. Men Talviks Jensen bør vel hedret, for det er han som har satt navn på folkekommunen. Til opplysning kan nevnes at «barnets skil betale TA ALT. (Vi ser at Talvik bare har fått med to bokstaver mens ALTs har bidratt med hele tre. Overberedemne?)

Når det gjelder srenskriver Jervell, er vi nødt å beholde ham, om han nå er aldri så jævlign. Det er nemlig bare en. Desto

vankelegere blir det når det gjelder legene, men rusen har funnet en løsning. I Talvik ser de ut til å være misfornoyde med sin lege siden de stadig konsulterer doktor Eng i Troms fylke. Nok en grunn til å velge Alta sjarmende doktor Ødegaard, er at kirkegården begynner å bli nær «overbefolket». Skulle det nå likevel bli for ode, kan vi jo plante litt (sep på med!) Gran hvis da ikke et slikt foretagende skulle falle for kostbar.

Noe både Alta, og Talvik fremdeles burde ha, er trykkekassa — for folk er jo så glade i å og stampe. Men desverre, trykkekassa skil det bare være i administrasjonsansettret, d.v.a. Alta. Russens forslag består da i at man hver morgen setter opp buss fra Talvik til Alta med folk som skal stempe. Etter dagens plikt kan de ta seg en kopp kaffe på Café Sentrum før busen frakter dem hjem igjen. Omkostningene betales naturligvis av kommunens velferdskassa.

Prestens arbeid er viktig, og det er av stor betydning for kommunen at de beste mennene klar dette embete. Valget står da mellom de to utmerkete tjener Sverstad og Kielland. Og Kjerne Talvikfolk, vi må nok også i dette tilfelle stemme på Altas representant. Den ene betvingsende grunn er at deres Kielland engang har vært prest i Alta og reist herfra igjen. Et tydelig bevis på hvor godt han likte seg her. For det andre må nevnes at utgitene til barnetrygd blir tre ganger så stor som i Sverstads familie. Og med slike viktige argument skulle all diskusjon være overflødig.

Mange og betvingsfulle embeter og verv står altså tomme i den nye kommunen. Men siden rusen også må ofre seg litt for kammerforberedelsen, kan vi desverre ikke hjelpe dere videre i valgkampanjen. Men igjen har vi et aldeles ypperlig forsl: La alle de andre embetansmenn saml. på Aronnesbanen (hvis det er sommer) eller på den «kongelige» skoyebane i Rosekop til kamp på bare nevne. Da vil man være sikker på at den beste vinner, og man får kun utmerkete personer i den nye kommunen. Og ja, Talvikværing, kan dere ta igjen Altas forsprang. Bare konferer med Floyd, da skulle resultatet være sikret.

Eit referat fra kampen ville utvilsomt være av stor interesse, og her trer «Red Mix» — som alltid skuffer sine lesere — igjen støttende til Altå: referat fra embetefiden . . . i neste nummer.

Vi anbefaler

Red Co-op og
Per margarin

Porsanger Samvirkeleg

Billefjord

E. STØDLE
ASSORTERT LANDHANDEL
INDRE BILLEFJORD

SHELL BENSIN og OLJER

**Cement-
vareverket**

Bukta

Telefon:
7275

Kiberg Produksjonslag
KIBERG

Tilvirker og omsetter:
Tørrfisk - Saltfisk - Fernfisk
Tran

Telegramsadresse: «Produksjonslaget»
Telefoner: Kontoret 2a - Bestyreren 2b - Fiskebruket 30

Harald Rasmussen

Hammerfest

Eorleif
Ljeldoberg
ALTA

AVISER
TOBAKK
SJOKOLADE
FRUKT

Telefon 5409
Privat 5410

Mineralvann

skaper hygge og fest

MACKS AGENTUR
HAMMERFEST

Jeg har fått i oppdrag
å kjøre årets Rødruss til Paris
med min nyanskaffede 28-seters Volvo

DROSJEEIER
HARRY PETERSEN
KAFJORD

Drosje nr. Y-5381. Tlf. nr. 6570.

Hvis De ikke er fornøyd
med vår kull og koks,
henter vi asken igjen og
betaler Dem full pris
for den (askepris).

Ingv. Wahl
Telefon 5386

— Jeg ønsker
Altarusen

en hyggelig russetid
med massevis av moro.

A/L

Alta Skiferbrudd

Skolebøker og materiell
for alle skoler i Alta

Alta Bok & Papirhandel
J. Angerbjørnsen

Telefon 5240.

**Edvard
Thomassen**
Elvebakken

Kolonialforretning

Telefon:
3165

Se vårens skoparade

ALTA SKOMAGASIN
ELVEBAKKEN

M. Bulls Dampskibsekspedisjon

BUKTA
Telefon nr. 7101

Repræsentører:
SAS - WIDERØE - F.F.R.

Vi er behjelpelig ved reisepøpligg
og utsteder billetter for alle selskaper.

Njord Handels- og Industri A.s
Øksfjord

Sildoljefabrikk - Filetfabrikk - Fryseri

Butikkforretning

Trelast og bygningsartikler — Bakeri — Oljetanker

Finnmark Dagblad

En avis i vekst

Avisen for de tusen heimer

Van(n)lig kommunal korrupsjon

Stor honnør til Alta I.F.

Etter hva som er kommet oss for øre, fra idrottske kilder på lærerveileder, så vel som i sine institusjoner i Hammerfest var en vel så trygg leverandør av svann (i en eller annen forbindelse) som Alta kommunale svannverk.

Det forutsett oss derfor ikke det minste af hovedledningen for Elvebakken og store deler av Sentrum gikk i stykker, med det resultat at halv bygdas i to samfunne dags slapp å vaske både fjøs og middagsskopper. Dette forvasket naturiluevis stort bestråling, i første rekke hos barn og skolebarn, siden også hos grownrennen.

med rundt Løngvingen, naturlig nok ikke rengerte. Da vi noen minutter senere någde avia Kafé Finix et besøk for å skaffe vår utskullede tærte på en kvart Solo, fikk vi også på et av kommunens mest betrodde menn, som satt og not sin kaffe i en, etter vår oplysning, særdeles mækelig anlagt stilling. Da de alle hadde i tillegg ansattutrykk, kan vi ikke forkiare på annen måte enn at trebenkne var for harde.

På vår diskrete forespørsel til kaféverten om disse eldte herrens samt til jobb, erklarte han som de i tre stiv timer hadde kjøpt kaffe på kommunens regning, for, som de selv uttrykte seg på pass på når vannet kom....

At kommunens splanstall alltid omhyggelig passer seg for å gjøre de fleste ting, har vi lenge hatt en anelse om — men at de så omhyggelig passer på ikke å vøte seg, det hadde vi ikke våget å tro... for nå.

Kjære leser!

Glæd dere som en gang gjør! Alta-bakken er nok en gang blitt benyttet under et hoppemott. Til vanlig trengs den allebakke for ungene på Arønen. Men i år skjedde det såndt! Bakken ble tilløpt i sin anledning av det store hovedledningsstet, da hver hundstad var blitt pakket en leper under bunn fra Alta I.F. Hoppemottet ble avviklet den dagen det bleste så kraftig at en av hoppemottet mistet like før han neste nedover mot hoppkanten.

Lærer De på sin forrige hoppemott fant St? Det skjedde det året før.

tallet i årets femtelasse bare var «stink» i 1. real. Det er nå fire gjennomsnitt som på tryggingens forordning, besto av tre leper og åpne på den Mann for Alta I.F. som vel knapt har blitt formannskåpet etter den tid, det er det vel så lenge siden det hentte. Vi har derfor lenge og åpne på den forureglet til forureglet til skrevet, som og yttet vårt lille bidrag til enkel Linars spareprogram. Nå trenger vi jo ikke spare lenger, men allikevel vil vi gjerne ha et bidrag til den måten til en dobbeltkappe South State (Vår raseredaktor foretok å stutte kinobestyreren.)

Vi har heller også på Ståtenes var til stede for gang, og derfor hadde vi ikke ventet å se i bakken i år. Men han liker vist Alta svært så godt, eftersom han kom tilbake for å hoppe i den malpistrerte Alta-bakken.

Vi setter virkelig stort pris på at bakken er blitt brukt, og neste gang etter at vi betale for oss, som forner vi oss som tilskuer til neste renn. Val met 1965!

Militære forhold — og annen korrupsjon

Da vi, etter redaktørens ordre, foretok en liten avstikker til Elvebakken, oppgadd vi i nærheten av Altabuon en ring av minnerose som vi antok måtte være tilknyttet til et guttekollektiv. Som de stiletvise veldeborgerne så, er arbeidet vi oss benevner gjennom flokken for å se hva som egentlig foregår. Til vår store forbauselse oppgadd vi et hull i jorden i hvilket en av kommunens mest rutinerne (og røverende) tjenere, trossast sto og støttet seg på spæden.

For ikke å bli lynstet, gikk vi med en gang bløkk og bhønt og trekkte oss skyndsomt tilbake uten å forstyrre «beigingen» som innen vi var kommet.

Det sies og skrives daglig, både i tid og utide, om velvolgerastere forsvær som etter ekspertens mening, nesten oppfyllte de krav vår tid stiller. Men det er desværre bare nesten — for vi mangler liksom kromptangen til det hele — nemlig atomvåben. Disse redningsvåben har sålt her på becept forkræbret, om ikke akkurat krig, så iallefall en real krangel eller debatt, for dem som foretrekker det, hvor så mange forskjellige syn er avtalt fremst. At det er blitt et eneste virvar, og de forskjellige militære og sivile størrelser vet snart ikke hva de egentlig mener. Forholdene i dag kan best karakteriseres med det grovete fløst Herkallid er: Alt flyter. Hva det vil flyte til, er det en knep noe det vil, alle bare håper at lykken er bedre som forstøtanden.

Ta for eks. noe så nærliggende som gamle, ærverdige Altagård. Alle vet

at en på hel stab av offiserer og menige til daglig er i full virksomhet innenfor disse hvitmaltte fassade. Men hvilken virksomhet? Nei, det er det ingen som vet — ikke de selv engang.

Redrussen ser det derfor som en plikt å gjøre almenheten oppmerksom på hvor ubegrip langsomt disse etter sigende viktige kjul i det maskinerne, som kalles velferdsstaten, arbeider, og hvor en stor del av de samfunnsnyttige borerger skattepenger forvinner i et utall av bumlelse lønnsbøker. Men — det er ikke det som er det vesentligste, penger er jo som kjent ikke alt (de fleste har jo også græst bil). Det som etter vår mening er morsak ubehørlig, spesielt for de lunge (de andre er det knep noe det, noe nåp for), er den lenndørligste og rangslidriming som av ukjente grunner er gjennomført. At soldatene sitter med beina på bordet og bærer på Lux'en, mens de skoleleteres stier i samme stilling med en avis mellom hendene, skulle vel ikke gjøre noen forskjell. De er jo like overflødige alle sammen, skjønt ikke alle har like mye overflødig.

Hva som foresår etter endt kontorvirksomhet er for soldatens vedkommende ganske alment kjent. Han har sin faste vakt og sitt løn (sløp-) kjøl. Når det gjelder de kondisjonjerne, har deres fritidsaktiviteter litt ganske nylig vært en militær hemmelighet som etter hva informerte kilder opplyser, har vært av aller største betydning for det til sine tid så terrigete Elvebakken. Den virksom-

somhet som etter markedets frembrudd utspiller seg i temmelig utfyllende form der hovedelementene, til tros for brudd på sensledningen, er nok så fuktige, har i den senere tid antatt slike dimensjoner at halvparten av sambandsforlegningens underoffiserer og menige er blitt alkoholikere av å tjene tomgode. Det er derfor ikke uten grunn det klages over manglende utstyr i de fleste av bataljonens medlemskap.

Slike forholdene innen vårt ufor-svarlige forsvær her i bygdå har utviklet seg, det er alvorlig grunn til å være på vakt. Etter vår mening skulle dette være en ypperlig anledning for kriminalpolitiet Ole M. «Sønsen» med søkter til å vise hva han (ikke) duger til. Han bør være klar over at «banden» ikke er helt avspenget, og at han hvort oppblik kan få en covevødsendes champagnekøl i trynet.

Skulle noe slikt hende, bør saken i all stillhet gjøres ned til beste for begge parter. Enner er tjent med å bli førstestodt i en eller annen usannværlig lokavisk, slett ikke i omkrets tilstand. En bør også være oppmerksom på at alle fortært bør ha et sted de kan halle for sin arbeidsplan — Regjeringer går jo som kjent inn for full årsbestilling....

Mistet

Hvem har funnet mine promiller, som forsvant sporet da jeg gikk fra Skansen til Elvebakken natt til 2. mai?

Vi svær gjerne ha dem tilbake. ...

Granrus

STERK ÅPNING AV ØVRE I ÅRETS SKISTAFETT

Sin vane tro ble det arrangert skistafett mellom Gymnast og Ykesen også iår. Noe så tidligere var klart for alle at Ykesensdørlig er velde seire stort, og derfor ventet vi oss ikke så mye av de lagets eneste stillte opp for Gymnast. Vi sto heller vår lit til Gymnastens lærerlag, som ble representert av de lovende lyftefene Øvre, Wicklund og Horsberg, wæ, vår omidkullterer, og noe uglestete gymnastikkløper, skulle stutte i første pulje! Han viste medne takter allerede på startstrøken, den han sto og emdramper som en trevar på Øvre-voll, men så var han også klar over at man ventet noe stort av ham og kullengene hans.

Startskuddet gikk, og løperne flyt ut. Øvre fortøyet og la seg i teten. De andre ble ikke løvnet en sjans og klarde ikke å sette noe opp mot det merderiske åpningstempo Øvre demonstrerte. Men det er hardt å være hær med halende hunder i «høsten» og i knæk nr. I smatt den første hunden forbi, Øvre gjorde for gjevns å få litt mer driv over løpet, men den harde åpnigen hadde tatt for mye på kreftene hans, og løper etter løper så de måtte gå å ha seg nye. Lengre ut løpet kom han seg «traktelig og lægt en bra spurt for effektens skyld.

Men adjunkt Wicklund hadde nok ikke engang ventet åpne fra innstøtet av Øvre. Han sto det ganske vellyt og sto og smurte akkurat da Øvre ble meldt i løp, men han seg avlyrde uten nåvneværdige forsinkelser. Trass i den lite lovende begynnelsen, søv han et meget vedvidnesløp. Ankermann var lektor Horsberg, i løytskåvel som i skoleleimene, vist han bændeser og klare utmerkt å skomostret kreftene sine. Men så av

han jo også sivilkassen og har ansvaret for skolens øks.

Selvfolgelig kunne man finne resultatliste fra stevnet i ei av lokalavene, men hvilken hærhjertig sjel som hadde plassert Øvre som nr. 2 på denne lista, har vi lenge lurt på. Han skulle jo være nr. 14....

Casper Øvre slik klassens «Pedro» så han like etter skistafetten — trett, men lykkelig over å ha fullført det historiske løpet. Det noe forvirrede uttrykket skyldes overvakenelse av å ha blitt tildelt trestrempelen for rætt og skilt, men arrangøren fant det behørlig med en oppmunnring etter den harde åpnigen.

Østlyngen fratatt jobben som banevokter

I år ble det sporet vann på håndballplassen allerede på et tidlig tidspunkt, og elevene fikk god anledning til å bruke sine ferdigheter og øve på å slippe jern. Flansja ble også skaffet til veie, og nesten til enhver tid kunne man se en eller annen leper som i noen maifested gikk bortover iflatta runde etter runde. Men selvfølgelig er det sno om vinteren, og å bli ve akraftsmott det beste lette og lufte terranert. Derfor ble det nødt å gjøre en forsøk på å anordne en lignas launne hadde bannen tilgjengelig for skoleleperne.

De fleste lektere se seg vilige til dette ansvaret, og Bannmann var villig til å skylde sine tre kilometer for å få jobben, men ble vraket på grunn av sin krevede jobb som engelsklærer for 5. gym. Barndomslag for det fastsatte skolegrensen. Lignas hadde ikke tid til å sette nyverbyrde sertifisert og ditto Folkevern, mms det best skikkede alternativet Gjeve Horsberg, som så gjerne ville, men som var for travelt oppgitt med innføring i skoleplan og derfor måtte se seg nødsaget til å si fra seg vervet. Øvre ville se seg vilige ikke kunn på tale, og vaktsmannen hadde noe med å koste og holde åpen en tre meter bari vi etter ordre fra rektor. Valget falt derfor på Østlyngen, som var svært laglig til og hadde gjort omme som jobben for å jage bort noen uvilkommne «bliringer». Han ble fornytt med det nødvendige utstyr — deserbil, Våking, skolekassen, og lignas energi og behørlighet i gang med anskaffingen.

Selv det kraftige snøvær så 272 godt til å gi tapt for Kullengens harde puff og støt, så isen lå alltid blank og innbydende. Skolebygningen som i stormen og lovpriste Østlyngens banerbyrde arbeid på det varmeste da krakket som. Den gode og trygge rektor hadde helt glemt at hjemme lå engelske og norske skolebatter som formelig skrek etter å kjene tryk-bet og robbastan. Han måtte også opp dårlig forberedt etter hvert eneste snøvær og ble en sinke som hindret frammarigen gjennom pensumet. I lengre tid tidde elevene av forårsledeledelstet og medfølelse, men en dag fikk rektor nys i å hva som gikk for seg. Så selv det høyt mot i å gå til det drasulde skritt å frata Østlyngens banevokterjobben på ubestemt tid. Utstyret ble låt inne, og bannen fikk selte sin egen sjø gjennom storm og smykke.

Nå er Østlyngen tilbake i sitt gamle engang og arbeidsoppgaver, og lignas skrivende tid (midten av april) kan en se at han kaster lang, lengselulle blikk mot skolebannen, hvor isen ligger gjemt under et skikende Bløndavitt snøteppe.

Mistet

Tobakkspung mistet på veien guttekollektivt—glt's klasserom. Den ærlige finner bes medde seg til Formannen i Elevrådet.

Funnet

To kjønnsperer funnet i guttekollektivt sin onsdag. Finnet tilgjengelig for kr. pr. st. i omsteningssagitt. Henvendelse Øvre

Stort utvalg i HB-apparater

Sitt innkom for å se vårt rikholdige utvalg i HB-apparater og satskager. Er vi sikker at De vil finne et som passer akkurat for Deres behov. Siden vi vil komme for å De Dem på fersk gjerning.

Velviljest
Alta Polit
Industriavdelingen

Strøket av sensoren.